

Autobuzul urca greoi pe șoseaua îngustă, erau aproape de virf, în stînga lor se căsca, infrișător, hăul. Ultima serpentină era aproape depășită cînd s-a întîmplat catastrofa.

În autobuz se aflau ambele trupe: trupa venită în turneu și trupa-gazdă. După spectacolul oaspeților, gazdele hotărîseră să organizeze, în semn de statornică prietenie, o agapă la cabana din munte de la baraj. Erau aproape de baraj cînd s-a întîmplat catastrofa.

Să ne întorcem puțin în timp. Cînd sosiseră în localitate, oaspeții fuseseră întîmpinați cu flori, înconjurați cu prietenie, cum se întîmpla ori de cîte ori se vizitau reciproc. Cel mai răsăfat era, desigur, Geo Termale, fostul june-prim după care mai suspinau și azi destule inimi. Geo Termale nu mai era de mult june-prim, interpreta alte roluri, ca astă-seară, pe domnul Dragomirescu din Citadela sfărîmată. Dar în viață păstra cu grijă aparențele tinereții fără bătrînețe. Se tunde scurt, purta un pulover portocaliu, strîns pe corp, și pantaloni strîmți de catifea, care-i subliniau musculatura de fost sportiv de performanță. Încă de la sosire, Geo Termale observase printre prietenoasele gazde o tîndră suplă, cu ochii verzi, mari și vișători, care, la prima pauză, se oprise în pragul cabinet și-i

Semnal

Căderea lui Geo Termale

VIRGIL
MUNTEANU

oferise o garoafă. Geo Termale primise garoafa înclinîndu-se elegant și-i sărutase tinerei colege, apăsător, podul palmei. Îni-ma îl zvîcnise cu putere și se simțise din nou de douăzeci de ani. Alcătuisese rapid un plan de atac, după îndelung verificata schemă, atac continuu, prin învăltuire, finalizat cu o bătălie hotărîtoare, sus, la cabană, unde avea de gînd să danseze cum știa el, cu nerv, cu grație. Cînd toți vor fi obosiți de atîta rock și muzică tîndră, avea să ia chitara ca să le cînte romanțe cu glasul lui învă-

lutor, frumos timbrat. Mi-za mult pe „Șalul negru”, pe care avea s-o cînte șoptit, privind-o tîntă în ochii verzi pe tîndra co-legă a cărei garoafă și-o prinsese în coardele chitarei. O plimbare sub ce-rul albastru de octombrie, și Geo Termale avea, cu siguranță, să fie din nou victorios. Vivat veșnic :-:-nărul Geo Termale!

Dar s-a întîmplat catas-trofa.

Cînd, la ultima curbă, autobuzul se înclină pri-mejdios, Geo Termale s-a aplecat către tîndra așezată în fața lui, cuprinzîndu-i, protector, umerii. Atunci, pantalonii de catifea, prea strîmți, au cedat și, de sus pînă jos, aproape de gleznă, s-a produs o despicătură jalnică, imposibil de mas-cat. Altădată, ar fi făcut haz. Altădată și-ar fi eta-lat fără sfială, tinerește, goliciunea deloc indecentă, sportivă. Acum, totul că-pătă proporțiile unei ca-tastrofe. Era condamnat să rămînă, neclintit și trist, în autobuz, toată seara, în vreme ce toți ceilalți pe-treceau, în vreme ce tî-năra cu ochii verzi ar fi privit melancolic spre în-trarea în cabană, în vreme ce tîndrul coleg, așezat lîngă ea, ar fi vrîjit-o cu mu-zica lui tîndră.

Și toate astea din pricina nevestei lui, prea grijulie, mereu preventive cu sclatica, de la o vreme agresivă toamna: Geo Ter-male purta hamlești!

telex-,,teatrul“•telex-,,teatrul“•telex-,,teatrul“

În „România literară” din 28 octombrie a.c., Valentin Silvestru conduce cu inteligență și spirit gaze-tăresc o extrem de inter-esantă convorbire cu dramaturgul Horia Lovi-nescu. Demnă de reținut este, printre altele, subtili-tatea cu care reputatul dra-

maturg se autodefineste, analizîndu-și profund și lucid opera. ● La data cînd FAIMA alcătua a-ceastă rubrică, scriitorul Romulus Vulpescu se afla în pragul premierei, ca re-gizor al spectacolului cu Ti-tanic-Vals de Tudor Mu-șatescu, la Teatrul „A.

Davila” din Pitești. Să ne amintim că, ani în urmă, neastîmpăratul poet și tra-ducător a mai cochetat cu regia, semnînd, la Teatrul Municipal din Ploiești, un delicios spectacol cu O noapte furtunoasă de I. L. Caragiale. Totuși, noi ce ne facem? Că Vulpescu n-are diplomă de regizor! ●

CRONICA DRAMATICA

Luna noiembrie, lună de muncă ritmică, susținută, de „foraj” în straturile „zăcămintului” artistic, scofând la iveală rezervele de talent, de fantezie, de idei, de inițiativă... Multe teatre au adus la rampă, în aceste săptămâni, cite o premieră, a doua sau a treia chiar din programul anunțat, concentrându-se în același timp asupra repetițiilor la producțiile următoare, asupra deplasărilor, nenumărate, asupra acțiunilor obștești cu caracter educativ-patriotic, într-un perseverent și elaborat efort de largire a sferei de contact cu publicul. Dintre titlurile inedite apărute pe afiș reținem: Ca frunza dudului... de D. R. Popescu (Teatrul Mic), Arma secretă a lui Arhimede de D. Solomon (Teatrul de Comedie și Teatrul Național din Timișoara), Drumuri și răscruce de Paul Everac (Teatrul Național din Iași), Mă propun director de Viorel Căcovanu (Teatrul de Stat din Reșița), Iubita mea de Lőrinczi László (Teatrul Maghiar de Stat din Cluj-Napoca); iar dintre textele traduse, Cu ușile închise de Sartre (Teatrul „Bulandra”), Între patru ochi de Aleksandr Ghelman (Teatrul Național din București)... Dintre acțiunile interesante și semnificative ale lunii, notăm: tradiționalul colocviu pe tema creativității (tehnice și artistice), inițiativă a scenei reșitene ca și dialogul dedicat la Studioul I.A.T.C. teatrului lui Teodor Mazilu, însoțit de montarea piesei Acești nebuni fătarnici. Colocviul despre Arta comediei, la Galați, a fost un binevenit prilej de măsurare a forțelor satirei și a eficienței civice a acesteia, Festivalul dramaturgiei pentru tineret, de la Tîrgu Mureș, acțiune nouă ce-și va afirma specificul, și-a desfășurat prima ediție. Deci, un sumar mulțumitor, însumind importante cantități de energie și muncă, fixind în centrul atenției, de astă dată, dramaturgul și creația sa, actorul și creația sa. Vedete ale teatrului (și ale ecranului) și tineri debutanți, actori din generații diferite, au dat forță și strălucire, adîncimi dramatice și reliefuri noi acestor producții scenice, întărind cu alte multe exemple bunul renume al școlii noastre de actorie. Leopoldina Bălănușă, Aurel Giurumia, Mitică Popescu, Dan Condurache, Constantin Băltărețu, Ștefan Tapalagă, Orosz Lujza, Cornel Manolescu, Damian Crișmaru, Irina Petrescu, Adela Mărculescu, Gheorghe V. Gheorghe, Marga Georgeacu, Liliana Lupan, Mitică Iancu, interpreții unor roluri de anvergură, ne-au demonstrat ce prețioase roade poate da investiția de muncă și de talent, cînd este judicios programată.

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

„Contemporanul” din 29 octombrie 1982 publică o excelentă cronică dramatică semnată de Laurențiu Ulici la Occisio Gregorii... și la Tartuffe și Cabala bigoților, în fond o analiză a stilului regizoral al lui Alexandru Tocilescu. În același număr, sub titlul Nevoia de adevăr, Cătălina Buzoianu vorbește sincer, pătimaș, despre munca regizorului. Tot în acest număr, o

masă rotundă realizată de Luminița Vartolomei pe tema Teatrului instrumental. Bun număr, numărul din 29 octombrie al „Contemporanului”! ● Alexa Visarion repetă la Teatrul „Bulandra” piesa Vilegiaturistii de Maxim Gorki. ● La Mediaș s-a desfășurat, între 26 noiembrie și 5 decembrie a.c., „Festivalul de teatru pentru copii și tineret”, cu participarea unor teatre populare și

muncitorești din Buzău, Focșani, Lugoj, Tirnăveni etc. ● În nr. 9/1982 al revistei „Teatrul”, la „Dialogul de atelier cu Horea Popescu” realizat de Mira Iosif, în fotografia spectacolului Domnișoara Nastasia de G. M. Zamfirescu, interpreta rolului titular este Ileana Codarcea, și nu Marga Anghelescu, așa cum, din vina redacției, a apărut explicația la fotografie. ●

MOTTO: „Viața fiecărui cuvânt este o superbă ilustrare a vieții spirituale, a aventurilor spiritului uman. În labirintul cuvintelor te poți pierde dar și găsi drumul este un liman de lumină”.

DUMITRU GHIȘE

Un remarcabil consens al opiniilor critice poate fi consemnat în legătură cu excelentul spectacol al lui Alexandru Tocilescu de la Teatrul „Bulandra”, cu piesele Barbul Văcărescul... de Iordache Golescu și Occisio Gregorii... atribuită lui Samuil Vulcan.

„Consensusul” însă nu exclude, ci presupune și existența unor puncte de vedere diferite, chiar divergente. Să notăm mai întâi două asemenea opinii, de indiscutabilă autoritate.

Iată opinia semnatarului cronicii teatrale din „România liberă”, Radu Popescu, în legătură cu posibilitățile de afirmare ale actorilor într-un spectacol de echipă. Observând mai întâi — și pe bună dreptate — că spectacolul „nu poate fi considerat decât ca un tot, ca un ansamblu în mișcare, în permanentă contopire”, autorul va trage următoarea concluzie: Un asemenea spectacol nu dă posibilitatea de individualizare interpretilor (care mai toți joacă două-trei roluri, asumând și figurații): e un spectacol într-adevăr de echipă, de colectivitate. De aceea, actorii sînt greu de distins în

CRONICA CRONICII TEATRALE

Cronicile unui spectacol

realizări calitative, proprii, specifice, ținute fiind la mari distanțe de acestea” (s.n.).

Ne-am fi grăbit și noi, probabil, cu o contra-argumentație, dacă ea n-ar fi fost între timp exprimată în cealaltă opinie pe care o consemnăm, cea datorată lui Valentin Silvestru în „România literară” din 7 octombrie 1982:

„Cred că e o împrejurare în care se cuvine a se renunța la ponciful critic «sînt atît de buni în grup, încît e imposibil să-l identifice pe vreunul». Și nu e vorba numai de un poncif, ci și de un neadevăr. Căci dacă participanții nu sînt observabili, grupul e amorf. La „Bulandra”, echipa are personalitate și ți-l arată distinct pe mai fiecare, așa cum într-un ansamblu omogen și virtuos fiecare poate fi (și e) solist. Strălucirea realizării acesteia de artă dramatică modernă și originalitate culturală în sens profund actual e consecința unui cumul de fantezii și a unui gînd director clar,

deosebit de inventiv, a încredării maxime a energiei creatoare colective”.

După cum se vede, „consensusul” amintit e foarte bogat, mai ales sub raportul diferențierilor stilistice, care dau sarea și piperul cronicilor noastre teatrale. Cum nu ne-am propus să găsim nod în papură nimănui și nici să căutăm acul în carul cu fin, vă lăsăm pe dumneavoastră să numărați neologismele dintr-o singură frază a Irinei Coroiu (în „Luceafărul” din 9 octombrie 1982) și să ne scrieți eventual și nouă ce-ați înțeles:

„Un infinit sistem de similitudini [sic], incidențe și coincidențe, de corespondențe și interferențe, determinări, intercondiționări și constanțe, dat la iveală de ingenioasa tehnică a înglobării, detaliază un fenomen prin dozări și gradări în doi timpi care impun alternativ implicare și detașare.”

Un stil pe care nu se putea să nu se răzbune măcar corectura: „Compoziții de gen în spirit [sic] laic, frust, românesc, cu o extraordinară acuratețe a tușelor orientale de iz islamic și levantin și o rigoare a ritmurilor slavone, lente ori sincopate, alcătuiesc un insolit tablou votiv în care contemporanilor li se oferă o pildă a istoriei, a istoriei care se repetă mereu.” Curat istorie care „se repetă mereu”!

MYOSOTIS

telex-,,teatrul“ • telex-,,teatrul“ • telex-,,teatrul“

La Teatrul de păpuși din Sibiu se repetă Comoara piratilor de Dan Hindoreanu, în regia autorului și scenografia lui Dan Frățiciu. ● În Editura „Cartea Românească”, seria „Teatrul”, a apărut volumul Miriada de Paul Cornel Chitic. ● Premieră pe țară la Teatrul Municipal din

Ploiești: piesa Alături cu lumea de Dumitru Furdul, în regia lui Ion Maximilian și scenografia lui Vințilă Făcăianu. ● Un alt volum de teatru la Editura „Cartea Românească” Îngerul bătrîn de Alexandru Sever. Volumul cuprinde o piesă-eveniment: Noaptea e parohia mea. ● La

concurență, Editura „Eminescu” lansează două volume de „Teatru comentat”: A cincea lebadă de Paul Everac (2 vol.) și Arca bunei speranțe de I. D. Sirbu. ● Mai semnalăm și volumul Tălmăcirii din teatrul universal de Al. Philippide — ediție și prefată de D. Ivănescu —

VIITORUL ROL

RODICA TRUICĂ

Rodica Truică a absolvit secția canto a Conservatorului „Ciprian Porumbescu” în 1977; de atunci, numele ei apare pe afișele Teatrului de Operetă, la început, în așa-numitele „părți solistice mici” — Spiridon și Ștefania din *Eternele iubiri* de George Grigoriu, Suzânica din *Lăsați-mă să cânt* de Gherase Dendrino —, pentru ca apoi să se situeze din ce în ce mai decis în primele rinduri ale tinerei generații de artiști lirici. Urmează Lu Ku Song (*Marco Polo* de Lopez); Pepi (*Singe vienez* de Strauss); Mabel (*Prințesa circului*); Lisa (*Contesa Maritza*) Stazi (*Silvia*) de Kálmán; Jacqueline (*Suzana* de Gilbert); Klärchen (*La Calul bălan* de Ralph Benatzky); Cristina (*Vinzătorul de pășări* de Zeller); Denise (*Mam'zelle Nitouche* de Florimond Her-

vé). Evoluția profesională a acesteia soprane cu o voce caldă, plăcută, bine timbrată, se caracterizează prin inteligență artistică; ea reușește să extragă din fiecare rol ceea ce o poate ajuta să-și cultive și să-și disciplineze interpretarea scenică, câștigând mereu în finețe și expresivitate. „Am avut norocul să fiu eleva profesoarei Magda Ianculescu, apoi, ca studentă în anul IV, să joc pe scenă sub îndrumarea maestrului George Zaharescu, fapt ce mi-a impus, pentru totdeauna, în raport cu profesia pe care o practic, o atitudine și un sentiment, pe care le-aș numi gravitate și răspundere”.

În viitoarea premieră a „teatrului de pe Splai”, Rodica Truică va interpreta rolul Ieti din *Ghimpele și floarea* (titlu provizoriu) după *Băiatul cu floarea* de Tudor Popescu. Regia Cornel Todăa. Muzica aparține tinărului compozitor Andrei Tănăsescu.

„Ce pot spune despre acest viitor rol? În primul rînd, că salut consecvența cu care directorul George Zaharescu introduce în repertoriul teatrului nostru încă o operetă românească. Cu experiența omului de teatru, dramaturgul Tudor Popescu a scris, pornind de la structura piesei *Băiatul cu floarea* (jucată la Teatrul „Ion Creangă”), un libret de operetă după toate legile genului. Eu voi interpreta una dintre tinerele fete care lucrează pe șantier, Ieti. Pentru mine, un rol inedit; îl joc cu plăcere, deși nu am experiența unor asemenea personaje. În cele citeva scurte apariții, Ieti se definește ca întruchipare a devotamentului fără margini, a iubirii și a suferinței, pe care și-o asumă pînă la capăt. O fată onestă, pură, plină de candoare și total lipsită de experiență, care visează să înțilnească un om sincer, sensibil, înțelept și bun... Ca rol, această tinără muncitoare de tip „pozitiv”, de o integritate ieșită din comun, îmi dă multă bătaie de cap, deoarece n-are «culoare» și are foarte puțin text. Sper totuși ca, în colectivul care, cu entuziasm și abnegație, s-a dăruit acestui spectacol, aportul meu să fie egal cu al colegilor mei”.

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

apărut în Editura „Minerva” și care cuprinde șase piese clasice. Bogată activitate editorială închinată teatrului! ● Am citit cu emoție admirabilele rinduri semnate de Romulus Guga în „România liberă” din 17 noiembrie, închinată actriței sâtmărene Eva Papp. ● La Teatrul

„Ion Vășilescu” se repetă intens Hanul de la răscruce de Horia Lovinescu, în regia lui Radu Boroianu, și Mult zgomot pentru nimic de Shakespeare, în regia lui Cornel Popa. ● Revista „Vatra” publică fragmente din noua piesă a lui Mircea Săndulescu Visul muștei țete. ● O premieră

absolută la Teatrul Maghiar de Stat din Sfintu Gheorghe: Tăcerea Laviniei de Nicolae Lupu, în traducerea și regia lui Balogh András. ● Deosebit de pertinent, de analitic, articolul lui Amza Săceanu Realitatea vieții și mesajul spectacolului de teatru apărut în „Scinteia” din

VIITORUL ROL

DAN IVĂNEȘEI

Absolvent al I.A.T.C. din promoția 1976, Dan Ivăneșei își mai amintește cu emoție momentul decisiv al alegerii profesiei „Cariera mea teatrală o datorez doamnei Beate Fredanov, nu numai pentru că mi-a fost profesoară, ci mai ales fiindcă, venit la Institut cu intenția să dau admiterea la regie de film, m-a sfătuit să optez pentru actorie. Astăzi îi mulțumesc”. Examenul de diplomă, Dan Ivăneșei l-a dat cu Jeff din *Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebastian, după ce „la clasă” studiasse, printre altele, *Oreste* (Electra de Sofocle), *Marchizul de Posa* (Don Carlos de Schiller), *Hamlet*, *Silvius* (Cum vă place de Shakespeare). Repartizat la Teatrul de Stat din Reșița, a jucat: *Tîlharul* din piesa cu același titlu de Karel Capek; *Alexiu* (*Autobiografie* de Horia Lovinescu); *Făt-Frumos* (*Aven-turile lui Cotoșman* de Nina Stoiceva); *Dudaș* (*Ispita* de Tudor Popescu); *Sebastian* (*A 12-a noapte* de Shakespeare). Din 1981, se transferă la Teatrul „A. Da-

vila” din Pitești. Aici joacă Alfons (*Fantomiada* de Ion Băieșu), *Ducele* (*Măsură pentru măsură* de Shakespeare) etc. Regizorul Sergiu Nicolaescu l-a distribuit în filmele: *Accident* (Dan Edu), *Pentru Patrie* (Doctorul Răducanu), *Wilhelm Cu-ceritorul* (Ducele D'Anjou). Sensibilitatea, candoarea, spontaneitatea în reacții îl indică drept un temperament artistic senin. Deocamdată, cu aerul său de adolescent, cu un farmec aparte, Dan Ivăneșei ni se pare o întruchipare modernă a ceea ce numim, în teatru, june-prim.

Viitorul rol? Heinrich din *Regele gol* de Evgheni Șvarț. Regia Mihai Lungeanu.

„Mă aflu în fața unui text foarte frumos, care tratează în termenii basmului o temă gravă, cu semnificații politice. Întîlnirea cu Heinrich din *Regele gol* este înviorătoare, pe de o parte pentru că e nemaipomenit să te adresezi copiilor, pe de alta, pentru că, în viziunea regizorală a lui Mihai Lungeanu, Heinrich se dezice de unele dintre binecunoscutele date ale oricărui tip de Făt-Frumos și devine erou justițiar în lupta împotriva unui regim despotice. Împreună cu prietenul său, Christian, dejoacă planurile regelui vecin de a se însura cu frumoasa Henriette; după ce-l face de ris în fața supușilor prin celebra farsă cu hainele invizibile, izbutește, prin inteligență și iscusință, să-și depășească umila condiție de porcar și să ajungă în fruntea regatului.

Lui Evgheni Șvarț, basmul îi oferă pretext pentru o acerbă satiră socială; Heinrich este purtătorul său de mesaj: în spiritul dreptății, el acționează, judecă și demască pervertirea relațiilor într-o anume societate. Și, în buna tradiție a basmului, face ca binele să triumfe.

Prin dubla sa apartenență, la registrul basmului și la acela al comediei, Heinrich este un rol complex, dificil, care preține antrenament și experiență; dar, cu ajutorul foarte talentatului și harnicului regizor Mihai Lungeanu, sper să fie o reușită!”

Maria MARIN

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●

17 noiembrie a.c. ● Noi premiere la Teatrul „Valea Jiului” din Petroșani: Gărgărița de Ion Băieșu și Domnișoara Iulia de A. Strindberg (regia, Marcel Șoma, scenografia, Elena Buzdugan). ● Din proiectele imediate ale tinărului regizor Mihai Lungeanu: *Regele gol* de E. Șvarț la

Teatrul „A. Davila” din Pitești și *Regele cerb* de Carlo Gozzi la Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani. Dacă spectacolele n-or să-i iasă bine — ceea ce nu credem — se face vinovat de lezmaiestate? ● A apărut „Realitatea literară și artistică ilustrată”, supliment al revistei „Con-

temporanul”, cu o bogată secțiune închinată teatrului. ● Colegul și prietenul Dinu Kivu roagă pe cei cărora le prisosesc numerele 3 și 6/1981 și 4 și 9/1982 din revista „Teatrul” să-i telefoneze la 11.51.78. Cine-l ajută?

FAIMA